

Szlukevényi Katalin
Irreverzibilis ősz

Olyan hirtelen fogyott el a nyár
 alólunk, mint valami mozgólépcső.
 Az ember visszanézne, de muszáj
 előrelépnie, amíg nem késő.

Mikor a ritkuló lombot tövig
 didergeti a híg fény árulása,
 az ember hiába erőlködik,
 hogy fénykép-egyértelműséggel lássa

– tettenérhetetlen pillanatot –:
 a fa mint vetkezi le tarka vágyát
 napja fogytán. Mikor egy állapot
 végképp egy másik állapotba vált át.

Ophelia búcsúja

Éjszaka örvényéből dob felszínre a reggel.
 Hullócsillagaink ártatlan matt halezüstje
 szétrebben, menekülve riadtan vissza a mélybe.
 Szél borzolta vizen futósó fény mímeli gyöngéd
 érintésed az egykor boldog vágyteli bőrön.
 Vízbe esett, még vergődő rovarok s tetemek közt
 gízgazzal koszorúsan az elkorhadt uszadékrönk
 várakozástalanul sodródik a langymeleg árral.
 Püffedt, színtelen égen függő nap, legutolsó
 izzó, megvakított szem, fentről szenvtelenül néz.